

je wilt een ritueel maken. iets dat door een kolossaal aantal mensen gedeeld wordt. mensen die op het eerste gezicht niets met elkaar te maken hebben, die toch op precies hetzelfde moment precies dezelfde handeling uitvoeren. een dans haast. een choreografie. het moet iets kleins zijn. een tandenborstel die wordt opgepakt, even wordt vastgehouden. nee, abstracter. een handeling waarvan de betekenis niet vastligt. die zich niet laat bepalen door functionaliteit. allerlei mensen van overal op de wereld, die, in badkamers, supermarkten, kantoren, parken, op precies hetzelfde moment, zonder een woord met elkaar te delen, op de grond gaan liggen. hun armen gespreid. allemaal hebben ze voor even het gevoel dat ze zwaar zijn. dat ze zijn verzonken in de grond. onbeweeglijk. topzwaar.

en dat ze daarna, als ze één voor één weer overeind komen en hun dag vervolgen, waar waren ze ook alweer mee bezig, een stukje lichter zijn dan eerst, net zoals je, als je een tijdlang een zware rugzak hebt gedragen en die eindelijk van je schouders laat glijden, het gevoel hebt dat je een heel klein beetje zweeft.

een bedauwd veld
 nog voor de ochtend is aangebroken
 tientallen lichamen liggen verspreid over dat veld

iets vleit zich neer en spreidt zich uit

zal ik je
 je mag me
 als je maar zacht

iemand ligt met geopende mond
 op de vochtige bosgrond en blaast
 adem de aarde in

mos streelt hun lippen
 likt hun liezen

iets ademt

een kuil in de mossige grond
 waar licht zich verzamelt als water

een hoofd laat zich achterover zakken
 legt zich vanaf de kruin in dat hete water

en het hoofd opent zich
 strekt hun zenuwen uit
 naar het mycelium

iemand richt zich wervel voor wervel op
 en maanlicht breekt op hun huid als een golf

een ademende, zingende lengte

elke keer dat je opstaat laat je iets achter
 wat je achter mag laten

iemand draagt kinderen in diens armen
 ongeopende bloesemknoppen in diens hals

iemand weerstaat de verleiding
om sneller te gaan dan zichzelf
iemand weerstaat de verleiding
om een beweging los te wrikken
om warmte te forceren
om het lijf iets anders te laten zijn dan een afgekoeld lijf
in een bedauwd veld
voor het aanbreken van de ochtend

we zijn neergestort en terwijl we vielen muteerden we
we zijn gaan liggen op de plekken waar we terechtkwamen
er was een moment van stilte
en toen zijn we weer opgestaan

o

ik, die zoekt naar stemmen in het bos

ik, die hun onderlichaam tot aan de navel bedekt met aarde,
bladeren, pissebedden

ik, die trauma voorvoelde dat hen later pas zou raken

ik, die de lege plekken tussen de objecten bewoont met honger

ik, die hun lichaam uitspreidt over een ruwe, schuingetrokken stam

ik, die iets bij zich draagt dat hen ergens, gaandeweg, verliest

ik, die de weg terug niet meer kan vinden en weet dat hen dat ook
niet wil

ik, die bang is voor een ontmoeting die onvermijdelijk wel zal
gebeuren

ik, die vanaf hun rug gezien
balancerend op scherven
de stap opzij niet zet

ik, een bekken een samengebalde vuist

ik, een kogelgat waaruit een paarse schimmel bloeit

ik, koraal geworden ik adem zoutkristallen bedek mezelf met
zeewier

ik, schimmel ik een veer

ik, vingertoppen die de grond net niet raken